

התגלה ה"מכביה" חרפתנו ?

מאת יחיאל ארזי, עורך הספורט של "העולם הזה".

ב-27 בספטמבר 1950 (סוכות תשי"א) תיפתח בישראל ה"מכביה" השלישית — המשחקים האולימפיים של יהדות-העולם כולה. 83 יום בלבד חוצצים עתה בינינו לבין תאריך גדול זה, בו תועמד מדינת ישראל במבחן קשה — מבחן ספורטיבי ולאומי כאחת.

לפי מצב הדברים הנוכחי — אין זה בבחינת גילוי-סוד — צפוי לנו הפעם כשלון חרוץ. נטלנו על עצמנו משימה שהיא למעלה מכוחנו, ומה שגרוע יותר — עד עצם היום הזה לא עשינו מאומה כדי להקדים רפואה למכה. אבל בממלכת הספורט הישראלי אין בכך משום חידוש, כי מאז ומעולם נהגו עסקנינו להותיר הכל לרגע האחרון. אלא, חוששני כי הפעם לא נעמוד בהצלחה במירון נגד הזמן.

הזנחה שאין לה כפרה

בשנת 1932 הוקם בצפון תל-אביב, במהירות הבוקר, איצטד מיניאטורי למשקי ה"מכביה" הראשונה. איש לא שיער בזמנו, כי מרכז ספורטיבי זה — פאר תל-אביב בימים הטובים ההם — ישר קיים זמן רב. אולם לתמהון המקימים עצמם היה הזמני לתמידי: בשנת 1935 נערכה במיבנה זה גם ה"מכביה" השנייה, ולולא פרצה המלחמה העולמית, אין ספק כי גם ה"מכביות" הבאות היו מתקיימות בו (ואולי ?).

מאז חלפו 15 שנה, שנות מאורעות ודמים, חליפות ותמורות. תל-אביב גדלה ופשטה לכל עבר, מספר תושביה עבר את רבע המיליון — אך איצטד זה ממשיך למלא את צרכיה הספורטיביים של העיר העברית הראשונה עד היום. ודומנו, כי הוא ימשיך וימלא את תפקידו הנכבד כל עוד יזרמו מי הירקון ליס-התיכון, כל עוד יותר ממנו שרירי עלי אדמות.

15 שנה הם תקופה ארוכה, ביחוד כשמדובר במתקנים ומושבים עשויים עץ, במיוחד — כשאין מקדימים רפואה למכה. הזמן עשה את שלו באמונה. בתקופה זו היו הספסלים טרף לסערות רוח, לגשמי-זעף ו...לגנבים, חדריה-הלבשה נעלמו ואינם, המקלחות וחורי-השימוש נהרסו עד היסוד. מסלול הריצה התפורר ומגרש הפדורגל שוב אינו ראוי למשחק — הכל היה כלא היה.

טחנות ההיסטוריה טוחנות לאיטן, אבל לבטח — במיוחד כשאין איש מונע בעדן. בתקופת 15 השנה לא נקף איש אצבעו למען מרכזה הספורטיבי של תל-אביב. העיריה שלנו היתה עסוקה, מן הסתם, בבעיות העומדות ברומו של עולם, שכן לא התפנתה מעולם לבעיותיה היומיומיות של העיר ואזרחיה. כלום מפליא הדבר, שלא הקדישה תשומת-לב יתרה לאיצטד העלוב, שהלך ונהרס מיום ליום ? אגודת ה"מכביה", שנטלה לידיה את המקום, לא עשתה אף

היא מאימה. הטענה: חוסר אמצעים כספיים. האמת: חוסר-רצון ואדישות מוחלטת.

מזכה שירדה מגדולתה

יותר מכל ענפי-הספורט קשורה היתה באיצטד ה"מכביה" "מלכת-הספורט", האתלטיקה-ההקלה, שמצאה כאן בזמנה כר נרחב לפעילות ענפה ומקפת. כל זה היה, ואיננו עוד.

ב-15 השנים האחרונות הושגו ברחבי-תבל מאות שיאים חדשים בריצות, קפיצות וזריקות למיניהן. בתקופה זו קשה לציין אצלנו התקדמות של ממש בענף ספורטיבי יסודי זה. היפוכו של דבר: אנו נעצרנו, ואף נסוגים אחורה. שיאים שהושגו אצלנו לפני תריסר שנים, הם כרגע בבחינת חלום בלבד. כמוכן, אנו מאשימים את ספורטאינו. זה קל מאד. אך אין זה הוגן, כי לא הם האשמה.

צאו נא באחת השבתות לאיצטד ה"מכביה". חזו נא בקומץ "המשוגעים לדבר", הנאחזים במקום בשארית סבלנותם וכוחם. ללא גג מעל לראשם, ללא חדר-הלבשה. ללא מקלחת. ללא חדר-נוחיות. כך הם רצים וקופצים זה שנים כשנעליהם נמלאות חול, כשמסביבם ספסלים שבורים וגדר-חיל דוקרנית, כשהשמש יוקדת מעליהם ללא רחם... העודכם מתפלאים, על כי האתלטיקה-ההקלה אינה מפותחת למדי במדינת צנע זו ?

יחיאל ארזי

בעוד 83 יום...

...וכיום עומדים אנו 12 שבועות לפני ה"מכביה" השלישית. אומרים, כי טכסי-הפתיחה ייערך באיצטד ההולך ומוקם ברמת-גן. אין לדעת בבירור כרגע אם יספיקו להכינו עד אז, אולם אין לזאת חשיבות מיוחדת. כי דבר אחד ברור כבר כיום: עיקר הנטל יפול שוב על האיצטד האומלל של תל-אביב. כאן יתמודדו באתלטיקה, וישחקו בכדורגל, ויבצעו התעמלות חפשית והופעות אחרות. "יתכן, ובמקרה הגרוע ביותר יקיימו כאן אף את טכסי-הפתיחה והנעילה. ולזאת איננו מוכנים. תעמלני ה"מכביה" השלישית מתכוננים לקבלת פני אלפי תיירים ומאות ספורטאים מארבע כנפות תבל. אין אנו דואגים כרגע לאיכסונו ומזונום ר- אמצעי תחבורתם. זאת נשאיר לעסקנים הנכבדים של הוועדה המארגנת. אולם שאלה אחת בפינו: האמנם סבורים הם, כי איצטד המכביה על 4000 מקומי תיו העלובים, על יציעיו הרופפים, על שערי הפרוצים ומתקניו ההרוסים, — יתאים לתכלית זו ?

הקהל שלנו איש ואיש ומצפה לראות איך יפול דבר. אכן, קשה לתקן תוך שבועות מספר את אשר הוזנח במשך שנים רבות, אולם לא אפסה תקווה. אנו מאמינים, כי בכל זאת ייעשה משהו לשיפור המצב, ולוא בתקופה הקצרה שעוד נותרה.

כי במצבנו הנוכחי לא נוכל להרשות לעצמנו להכשל ב"מכביה". זו תהיה חרפה לדורות, חרפת הספורט העברי והמדינה הישראלית.